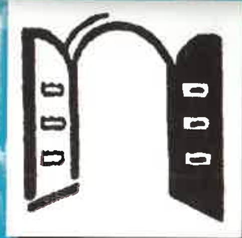
portal obert

revista del Seminari de Barcelona

ANY XVII Nº 68. JUNY DEL 2000 SEMINARI CONCILIAR DE BARCELONA

SIGUEU BENVINGUTS AL SEMINARI

us acollim a casa nostra plens de goig

CONTINGUT

PORTAL OBERT
Juny de 2000. Nº 68

CONSELL DE REDACCIÓ
· Director:
Mn. Manuel Coronado
· Comunitat del Sagrat Cor
Josep Torrente
Carles Muñiz
· Comunitat de Sant Josep Oriol
Miquel Àngel Guitián
Xavier Sanchiz
Simó- Pere Osorio

Fotografia i maquetació
Xavier Sanchiz
Josep Torrente

Impressió
Gràfiques Ossó, S.L.. T. 93 666 13 42

DL B-43509-86

http://www.arquebisbatbcn.es/arquebis/seminari/mksemina.htm

correu electrònic:
seminari.bcn@teleline.es

JMJ2000
XV jornada mundial
de la juventud
R O M A

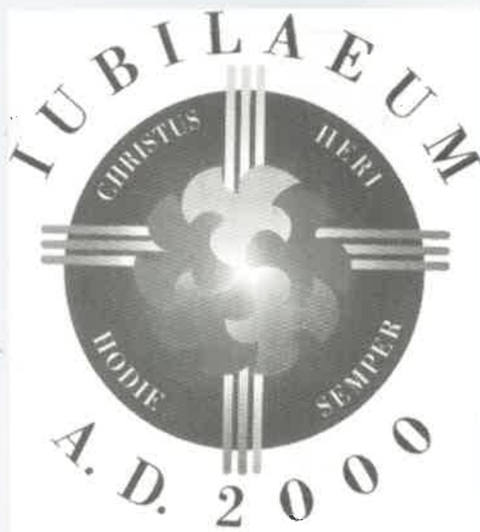
EN LA JOIA DEL GRAN JUBILEU, ASCETES PER SERVIR DÉU I L'ESGLÉSIA

M'ha suggerit el títol d'aquesta editorial de la nostra revista del Seminari la lectura d'un article sobre el prevere i escriptor Carles Cardó (1884-1959). Com a sacerdot i pensador té clar que "sense la ciència de Déu, no es pot conèixer el món, ni l'home. La contemplació de l'asceta és l'enfocament més just possible de tota la realitat". "Asceta" vol dir esforçat, és l'home tensionat vers l'ideal. A l'hedonisme actual aquesta afirmació cardoniana li pot sonar estranya, caduca, arcaica.

Dos pensaments més d'ell: "La manca d'èxit immediat és una altra de les coses que no tenen importància...Qui no ha perdut mai, no pot tenir clemència, condició necessària de l'encert, ni pot resistir les adversitats, condició encara més necessària". I, "Les idees evangèliques detonen dins l'ambient picaresc i emmurriat en què es mou l'esperit del món. Però nosaltres, els fills de la paradoxa divina, hem de fer contínuament la gran paradoxa de proclamar-les allí on són menys avinents, on semblen més inoportunes. Cal fer veure a la gent la força incontrastable de l'home que diu sempre la veritat, que obra sempre bé, que juga net sempre".

Puc dir que en el curs que acaba, amarat de l'espiritualitat del Gran Jubileu, hem intentat fer vida en nosaltres la ciència de Déu per millor servir Déu i els homes en el marc ascètic de la nostra vida comunitària del Seminari. Una família convocada per l'Esperit del Senyor per ser testimonis de que "l'home no viu només de pa" (Lc 4,4). Un curs en que la comunitat del Seminari Conciliar no ha entregat sols hores d'estudi o accions determinades a la nostra Església diocesana, sinó que cadascú ha anat entregant la pròpia vida, exercint la fe i la confiança, aprenent i madurant en l'acceptació de l'estudi, convivència i pregària amagades, com l'etapa de Natzaret, que és com millor podem definir l'etapa formativa del Seminari, en la confiança de que arribarà el moment de la missió.

Mentrestant cal exercir les virtuts humanes i cristianes, deixant-nos formar per l'Esperit del Senyor que ens guia. Les proves i dificultats de l'itinerari vocacional, lluny de desanimar-nos ens han de fer valorar la importància que sapiguem viure tots els esdeveniments com una meravellosa història de salvació. Tot té sentit en Déu i des de Déu. Aquesta visió de fe i confiança la hem de tenir molt present en totes les circumstàncies del nostre camí.

La nostra comunitat del Seminari, fent seva la crida del Sant Pare a la nova evangelització, i guiats pel primer formador del Seminari que és el nostre Bisbe, el Cardenal Carles, en aquest curs que s'acaba ha volgut viure profundament les dimensions que ens marca el "Pla de Formació", per esdevenir els sacerdots que Jesucrist i l'Església espera: mestres de la paraula, ministres dels sagraments i guies de la comunitat.

Vull donar moltes gràcies a Déu per totes les vivències que al llarg d'aquest curs hem compartit, formadors i seminaristes, la comunitat de germanes carmelites i tots el qui amb el seu treball i esforç han fet realitat el ser "la gran família del Seminari". Tot, il·luminat per la fe, ben segur que ens ha fet créixer i madurar, avançant en la resposta a la crida que ens fa el Senyor.

I ara venen les vacances del curs acadèmic, que no de Seminari. Canvi de ritme i d'activitats. Pel davant hi ha colònies i campaments, cursets d'estiu, la nostra convivència de tot el Seminari a Benasc a finals de juliol amb el Sr. Cardenal i la Trobada Mundial de la Joventut a l'agost a Roma, amb el Sant Pare. I així arribarem al nou curs; plens de vivències noves, amb més il·lusió i ganes d'entregar-nos al servei de la Santa Església i amb l'alegria de retrobar-nos per comunicar-nos les nostres experiències personals, sentint que van passant els anys i que la tan somiada ordenació sacerdotal es va apropant. Per això us convido en aquest temps d'estiu a aprofundir en les relacions humanes, tant amb les famílies i amics, com amb els feligresos i sacerdots de les parròquies a les que aneu a col·laborar; a ampliar el temps de lectura i reflexió; a donar testimoni amb la vostra pregària i comportament com a consagrats al Senyor, vivint tal com correspon a la vocació a la que heu estat cridats.

Amb una cordial salutació a les famílies dels nostres seminaristes, a tota la comunitat diocesana que prega i ens ajuda econòmicament i invocant la protecció de la Mare de Déu de Montalegre, de Sant Josep i del Beat Josep M. Peris, a tots us desitjo un bon estiu.

F. Prieto

Mn. Francesc Prieto, pvre.
Rector del Seminari Conciliar de Barcelona

El rector del Seminari Conciliar de Barcelona, Roma 17-5-2000

AGENDA

Mn. Prieto ha representat la nostra institució en els següents actes i visites:

Febrer:

24: Visita a la Parròquia de Sant Joan Baptista de Vilassar de Mar.

27: Eucaristia al Monestir de Sant Maties de les monges Jerònimes en el marc d'una trobada vocacional sobre la vida monàstica.

Març

9: Presentació del llibre "Cent anys educant i aprenent", del P. Enric Puig, Secretari-Canceller de l'Arquebisbat a l'Escola Tècnica Professional del Clot.

15: Roda de premsa presentant la campanya del Dia del Seminari.

19: Concelebració en el Santuari de Sant Josep de la Muntanya, en la festa de Sant Josep.

20: Presentació de la Miscel·lània en homenatge al Dr. Pere Farnés, a la sala Sant Jordi del Seminari Conciliar.

27: Amb l'equip de superiors, participació en la Jornada Sacerdotal a Montserrat del clergat català.

Abril

4: A la sala Sant Jordi del Seminari Conciliar, presentació del llibre "Tercer Mil·lenni" de Mn. Manuel Tort.

12 :Presentació del llibre "El Gust de la Fe" del bisbe auxiliar Mons. Joan Carrera, a la capella de Sant Llàtzer.

18: Concelebració en la Missa Crismal i dinar de germanor del presbiteri.

Maig

11: Reunió amb l'Arxiprestat de Mataró a Sant Andreu de Llavaneres per parlar de la pastoral vocacional.

15: Visita a la Parròquia de Sant Isidre de l'Hospitalet en la seva festa patronal.

16-20: Pelegrinatge diocesà a Roma

29: Amb l'equip de formadors, participació en la reunió de Seminaris de Catalunya

Juny

26-28: Participació en la reunió de Rector i Formadors de Catalunya, a Tarragona.

ACTIVITATS DEL SEMINARI

Aquest any Jubilar 2000 també el vam iniciar als peus de la Mare de Déu de Montserrat, això va ser el divendres 7 de gener.

El diumenge 20 de febrer vam tornar a gaudir d'un recés, els del Sagrat Cor predicat per Mn. Manuel Coronado a la casa de les Claretianes al carrer Major de Sarrià; els companys de Sant Josep Oriol a Caldes de Montbui i predicat per Mn. Josep Serra.

El dimarts 22 al Seminari es vivien aires de festa, 5 companys van ser admesos a Ordes, la celebració la va presidir el bisbe auxiliar Joan-Enric Vives. A l'endemà vam comptar amb la presència i testimoi d'un missioner del IEME.

El dimarts 14 de març celebració comunitària de la penitència. El cap de setmana del 18 i 19 de març totes les activitats del Dia del Seminari.

El diumenge 26 recés, els del Sagrat Cor a Caldes de Montbui i predicat pel Rector del Seminari, i els de Sant Josep Oriol a Begues predicat per Mn. Manuel Homar.

El dilluns 27 el curs d'Introductori va ser-hi a la Trobada Sacerdotal a Montserrat, van participar a l'Eucaristia, a la Conferència del Dr. Armand Puig i al dinar. Dimarts 4 d'abril tot el Seminari vam participar de la pregària del Via Crucis pels claustres de l'edifici.

El dia 13 marxem d'Exercicis Espirituals. Durant el Trídium Pasqual els de la comunitat de Sant Josep Oriol van participar en les celebracions litúrgiques de la Catedral. El dia 2 de maig reiniciem les classes a la facultat i el ritme normal al Seminari. El 10 de maig van rebre el ministeri de Lector 9 companys a la capella del Seminari de mans del bisbe auxiliar Carles Soler i Perdigó.

Diumenge 14 ordenació de diaca d'en Ramon Roca. Diumenge 28 recés a Rubí predicat pel Rector del Seminari. Diumenge 4 de juny ordenació de 3 preveres a la Catedral. La comunitat de Sant Josep Oriol va rebre al P. Francesc Garcia, Felipó i vicari de la Basílica de la Mare de Déu de la Mercè, encarregat del "Dit i Fet". Al llarg d'aquests mesos hem anat participant a les Escoles de Pregària a la Catedral.

Recés de final de curs a la Sagrada Familia de Rubí

El dimarts 7 de març tots els seminaristes de Catalunya aplegats a la Catedral de Barcelona vam rebre el do de la indulgència. Dimecres de Cendra, abans de la celebració de l'imposició de la cendra, el Sr. Rector del Seminari ens feia una comunicació per ajudarnos a viure més intensament la Quaresma.

AGENDA

Divendres 23 de juny celebrem el final de curs al Seminari. Celebració de l'Eucaristia presidida pel nostre Cardenal-Arquebisbe, Ricard-Maria Carles. En acabar, dinar de comiat

Diumenge 25, participació a la processó del Corpus de la Catedral de Barcelona.

Diumenge 2 de juliol a les 19 hores, a la Catedral, ordenació de 3 preveres. L' última setmana de juliol tot el Seminari farà una convivència a Benasc (Osca).

Del 24 al 28 de Juliol convivència a Benasc (Pirineo Aragonés)

A RINER...

Durant els dies 13 al 19 d'Abril, els companys de la comunitat del Sagrat Cor, juntament amb els nostres formadors, Mn. Antoni Babra i Mn. Serra, vam intentar deixar que l'Esperit s'exercités amb nosaltres durant uns dies plens de silenci i de pregària confiada. Després d'un trimestre prou llarg, jo crec que tots esperàvem amb il·lusió aquests dies per a poder aturar la màquina del activisme i dedicar-nos a trobar-nos intensament amb Aquell que és la font i la meta de tots els nostres esforços, Jesucrist.

Les condicions que es van donar penso que van ser molt favorables. El predicador dels exercicis, Mn. Bona-ventura Pelegrí, prevere de la diòcesi de Lleida, va anar seguint l'esquema dels exercicis de sant Ignasi, però, com de fet fa cada predicador, li va donar el seu toc personal. Les seves xerrades van estar plenes de vivesa, molt lligades a la vida, i van servir per què Mn. Bonaventura pogués compartir amb nosaltres part de la immensa saviesa que els seus setanta-vuit anys d'experièn-cia han anant donant a aquest home de Déu. Mentre escoltàvem a Mn. Bonaventura vam poder viatjar a països de gairebé tot els continents del nostre planeta, hem conegut persones de carn i ossos que el predicador ens anava proposant com a testimonis vivents d'allò que ens volia transmetre. Les anècdotes amb què anava il·lustrant el que deia resultàven molt encertades. També va ser molt enriquidor que tot el que s'anava comentant fos il·luminat amb exemples trets de la vida de la pastoral, de l'experiència d'un home que ja les ha vistes de tots els colors, permeteu-me l'expressió. Des d'aquí li vull donar les gràcies pel seu testimoni.

Les instal·lacions de la casa d'espiritualitat del Miracle són magnífiques. S'ha de destacar també la feina que fan les germanes que s'ocupen de la gestió de la casa, així com le de les altres treballadores. D'altra banda, s'ha de destacar l'acolliment que fan de tots aquells que passem uns dies al Miracle la comunitat de monjos de Montserrat que té cura del santuari marià del

Comunitat Sagrat Cor al Miracle

Miracle. No cal dir que és impressionant el retaule barroc que presideix l'església, però jo també destacaria els signes de la devoció a Maria que podem trobar, com és aquell racó que està ple de exvots, fotografies i tota mena d'objectes personals amb que les persones que jo podia veure en les fotos o els seus familiars o amics, mostràven el seu agraïment a la Mare de Déu o li confiaven les seves dificultats. Record especial tindré també de les vespres que resàvem amb els monjos i de dos cants que vam repetir tots els dies, de manera que ja són una mica nostres. Es tracta de l'himne de vespres i dels goigs a la Mare de Déu del Miracle, dels quals he agafat les dues primeres paraules per donar títol a aquesta ressenya.

Sobre l'entorn cal dir que em van impressionar els efectes encara molt visibles del gran incendi que va cremar gran part dels arbres i vegetació de la zona. La verdor dels camps de cultiu contrastava amb els boscos calcinats. Caminar enmig d'un bosc ple de "cadàvers d'arbre" resultava dantesc i et feia reflexionar sobre la fragilitat de totes les coses belles, sobre la fragilitat de la vida i sobre els potencial destructiu i de mort que tenim els homes. Eren impressionants les tardes quan el sol queia i s'amagava darrera de l'horitzó deixant que es perdessin de vista a, causa de la foscor, les muntanyes nevades, que més d'una vegada també es van amagar durant el dia sota el mantell dels núvols baixos.

El diumenge de Rams el santuari es va omplir i vam poder celebrar junts l'inici de la Setmana Santa. Després de la celebració vam trencar una mica

Caminar enmig d'un bosc ple de "cadàvers d'arbre"... et feia reflexionar sobre la fragilitat de la vida

el clima de silenci, que vam recuperar en el moment del dinar. I es que el més important d'aquests dies no han estat totes aquestes coses que he anat comentant fins ara sinó que un grup de persones entusiastes de Jesucrist, sense fer cap cosa estranya, només aplicant el nostre cor a l'escolta de la Paraula i confiant en l'acció ,suau i poderosa a la vegada de l'Esperit, hem fet experiència de Déu, ens hem commogut davant l'amor que Déu ens té a nosaltres i a tota la humanitat, ens em sentit perdonats i acollits per Ell i s'ha revifat ens nosaltres més que mai (és una dinàmica que creix sense parar) el foc de la nostra fe, de la nostra esperança i de la nostra caritat, totes elles el do immens de Déu que tots volem que creixin en nosaltres i posar-les al servei de tots els nostres germans i germanes, en l'alegria de seguir aquesta crida que el Mestre ens fa a seguir-lo i oferir les nostres vides esdevenint algun dia, en conformitat a la seva voluntat, preveres de la seva Església de Barcelona.

Donem gràcies a Déu per tot el que ens dóna, per aquest exercicis i tot el que ens ajuda ha d'anar fent realitat cada dia allò que la Verge nena va demanar al poble en la seva aparició al Miracle: convertiu-vos i poseu-vos de la part de Déu.

Només aplicant el nostre cor a l'escolta de la Paraula... hem fet experiència de Déu

Jordi Redondo
3er de teologia

REENAMORAR-NOS DE JESÚS

Comunitat Sant Josep Oriol a Banyoles

Del 13 al 19 d'Abril els seminaristes de la comunitat de St. Josep Oriol vam anar a la ***Casa d'Espiritualitat Cardenal Narcís Jubany*** de Banyoles, per a fer els exercicis espirituals. El predicador va ser Mn. Gerard Soler, sacerdot diocesà de Lleida, que té molta experiència en el camp dels exercicis espirituals.

El primer dia Mn. Gerard ens va dir els dos objectius generals que haurien de tenir aquests exercicis:

- Reenamorar-nos de Jesús.
- Reil·lusionar-nos en la vocació al sacerdoci.

Trobo que són molt adients en el nostre camí com a seminaristes ja que fàcilment podem descarrilar i oblidar la nostra experiència inicial d'amor a Jesús, la qual ens va fer descobrir la crida del Senyor vers el presbiterat. Per això, aniré citant i comentant algunes de les idees que Mn. Gerard ens va donar, les quals tenen una relació molt important amb aquests dos objectius.

Cal dir que els títols de les predicacions mostraven la realitat trinitària de Déu i se centraven molt en Crist, Cap i Pastor del seu poble, per a fer-nos veure la realitat del prevere, que ha de ser un altre Crist, Cap i Pastor de la comunitat.

En una meditació sobre l'oració se'ns va explicar diverses coses que em semblen interessants per a reenamorar-nos de Jesús. Se'ns va dir que la pregària ha de ser trinitària; se'ns va parlar de l'oració de lloança, de súplica, d'intercessió i d'acció de gràcies; i se'ns va fer veure com la pregària és una gràcia gratuïta i transformant, fruit d'una experiència de Déu.

Parlant sobre la recon-ciliació, el sagrament de la misericòrdia del Pare, se'ns van dir algunes idees molt boniques com aquestes: *"Hem de descobrir el nostre pecat als ulls de la misericòrdia del Pare"; "Necessitem treure l'arrel del pecat i per a fer això ens cal el sagrament de la reconciliació."*

Reflexionant sobre l'Eglé-sia, Mn. Gerard ens va donar unes imatges plenes de significació: "L'Església és l'esposa estimada de Crist, el poble sant de Déu, un jardí de jardins amb flors i plantes diverses, una unitat en la diversitat, una expressió del Déu u i tri."

Per a fer-nos veure la importància que l'Eucaristia té en la vida del prevere, Mn. Gerard va dedicar 2 meditacions a aquest sagrament, tot donant-nos cites de Praesbyterorum Ordinis (PO), Sacrosanctum Concilium (SC) i

Benedicció dels Rams

Lumen Gentium (LG), totes elles molt suggestives per a nosaltres:

PO 5: *"La vida i el ministeri sacerdotal giren entorn de l'Eucaristia com a font i cimal de l'evangelització."*

PO 14: "La caritat pastoral del prevere, signe del Bon Pastor, frueix

"Jesús es fa realment present en la litúrgia de l'Església en la persona del prevere"

del sacrifici eucarístic"

SC 7: "Jesús es fa realment present en la litúrgia de l'Església en la persona del prevere".

Això em fa recordar la realitat palpitant de què el prevere quan celebra els sagraments actua *"in persona Christi"*.

SC 56: "La taula-litúrgia de la paraula i de l'eucaristia van tan íntimament unides que constitueixen un sol acte de culte."

PO 4 : "El poble de Déu es reuneix per la Paraula de Déu i té dret de trobar-la de llavis del prevere."

Una altra meditació va versar sobre el sagrament vers el qual nosaltres ens encaminem: l'Orde Sacerdotal, i ens va fer reil·lusionar aquesta vocació que hem rebut del Pare. Mn. Gerard va fer que ens adonéssim com pel ministeri del prevere arriba al Pare el sacrifici espiritual del sacerdoci comú de tot el Poble de Déu. Quan en l'eucaristia el prevere diu: *Us oferim, oh Pare!, aquest sacrifici...* I va insistir en què el prevere ha de exercir el seu ministeri en nom de Crist i com Crist, en comunió amb el bisbe i amb el presbiteri, tot formant una veritable fraternitat sacerdotal. Apa, quin ideal, oi!, però amb la Gràcia de Déu segur que ho podrem fer.

En un altre moment el predicador ens va parlar sobre les virtuts del Bon Pastor. Va citar Optatam Totius (OT) OT 4: *"La formació ha de tendir a crear veritables pastors d'ànimes"*, i una frase del Cardenal Martini, que és un crit a una fe profunda: *"la fe s'ha de despertar com a remei al mal d'aquest món"*.

Mn. Gerard va dedicar dues meditacions a parlar de la verge Maria, i ens va dir coses molt maques. Va citar LG 46: *" Maria és l'encarnació dels consells evangèlics"*, SC 103: *"L'Església contempla Maria com el model que vol ser"*. També va citar *Marialis Cultus* del papa Pau VI MC16: *"Maria és exemple de l'actitud espiritual amb què l'Església celebra els divins misteris"*.

Parlant sobre l'espiritualitat de l'Església ens va dir que l'espiritualitat comuna de l'Església és la de l'any litúrgic i les espiritualitats de cada carisma, s'uneixen en aquesta.

La darrera meditació va versar sobre l'alegria. Ens va fer veure que el ministeri s'exerceix amb dificultats,

"Maria és exemple de l'actitud espiritual amb què l'Església celebra els divins misteris"

però va acompanyat de l'alegria de l'Esperit Sant, tot insistint que l'alegria és un do de l'Esperit Sant.

Voldria acabar aquesta trajectòria de la meva experiència en aquests exercicis espirituals citant una frase de Mn. Gerard, que es pot considerar com a pregària: "Ensenya'm, Mare, a ser bon pastor com el vostre Fill ho és".

Alfons Cánovas
2º Filosofia

Processó de Rams

TRÍDUUM PASQUAL AL SEMINARI

Com desde fa tres anys ençà, els cursos d'introductori i primer de filosofia passen el Dijous Sant i el Tríduum Pasqual al Seminari per viure aquests dies en comunitat i servir com a acòlits a la catedral. Enguany m'ha tocat a mi, que he començat aquest any Introductori.

Començo dient que és tota una gràcia de Déu poder viure aquests dies tan importants a la Catedral amb el nostre Bisbe.

Els seminaristes, acòlits dels oficis a la Catedral

DIJOUS SANT

El ritme d'aquests dies començà a accelerar-se ja des de l'inici. Unes hores després d'haver arribat de la setmana d'exercicis espirituals i d'haver passat per casa, el Dijous Sant, al matí, ja estàvem els seminaristes a la catedral per assajar la missa del vespre amb Mn. Arenes i Mn.Vives. En acabar, ja havíem de ser al Seminari per dinar. Després d'un moment de descans, Mn. Manuel Coronado, ens va dirigir una plàtica sobre el sentit del Dijous Sant per a ajudar-nos a aprofundir i viure millor aquest dia tan important per un futur sacerdot. Tot seguit, després de preparar-nos molt elegantment per l'ocasió, vam sortir cap a la Catedral on, després de revestir-nos, Mn. Arenes ens va fer l'últim repàs de la celebració. Va ser molt emocionant per a mi veure el nostre Bisbe, especialment en dos moments de la celebració: el primer, treure´s la casulla i rentar de genolls els peus dels escolanets; l'altre moment, com després de la reserva de l'eucaristia, Mn. Guiteras penjà al coll del Sr. Cardenal la clau del sagrari, volent significar que ell és el custodi de l'Eucaristia.

Només acabar, vam anar al Seminari a sopar i, tot just després, vam fer la vetlla a l'Eucaristia al nostre oratori. Tocades les dotze, vam anar a descansar.

DIVENDRES SANT

Al dia següent, Divendres Sant, va continuar el ritme accelerat. Després d'esmorzar, a les 10 ja érem a la Catedral per començar, juntament amb el canonges, l'Ofici de Tenebres. Tot just acabar, vam assajar la cerimònia de la Passió del Senyor. Després vam sortir cap a al Seminari per arribar a l'Hora de Sexta i dinar. Poc després ja havíem de ser novament a la Catedral per començar la cerimònia de la Passió. Va ser molt impressionant veure el Sr. Cardenal, només arribar al presbiteri, postrar-se davant la Creu; i també molt emocionant quan, després d'anar descobrint la Creu, la va alçar i mostrar al poble que mirava espectant. L'altre moment molt significatiu va ser veure'l treure´s la casulla i adorar a la Creu.

Va ser bonic, en tornar al Seminari, poder posar en comú tot allò viscut fins al moment, i que Mn. Coronado ens donés l'explicació litúrgica i teològica d'aquell dia, que va cloure amb una vetlla d'adoració a la Creu.

DISSABTE SANT

El Dissabte Sant, igual que el dia anterior, després d'esmorzar vam participar, al cor de la Catedral, a l'Ofici de Tenebres i, després, vam assajar la Vetlla Pasqual del vespre. Tot havent dinat i descansat una estona, Mn. Coronado ens va explicar, molt àmpliament, el sentit i símbols de la Vetlla i del Diumenge de Resurrecció.

VETLLA PASQUAL

Un cop fetes les Vespres i havent sopat, vam posar-nos les nostres millors gales per anar a la Vetlla Pasqual de la Catedral que començà a les 10 de la nit i va ser molt intensa. Els moments més significatius per a mi, apart del lucernari i el bateig, va ser el moment del Glòria, quan van encendre's tots els llums i van tocar les campanes i el carrilló.

Quan acabà la Vetlla, a dos quarts de dues de la matinada, els canonges ens convidaren a "mona" i cava. En arribar al Seminari continuàrem la celebració, amb els superiors i el rector, que durà fins més enllà de les tres.

Amb tot i això, al dia següent, després de despertar-nos enmig del repic de campanes i els al·leluies, que un company va tenir la delicadesa de fer-nos escoltar, a les nou ja érem a l'oratori per fer les Laudes solemnes, i després d'un bon esmorzar, ja érem a la Catedral per començar la missa de Diumenge de Resurrecció.

Si la Setmana Santa ja és prou impressionant per ella sola, encara ho és més viscuda al costat del nostre Bisbe i com hem pogut viure-la tots nosaltres: per això, vull donar gràcies a Déu. M'agradaria tornar a repetir-lo un altre any, i se´ns dubte que, si Déu vol, el proper any tornaré a viure aquesta gran experiència a la Catedral.

Juan Antonio Castillo
Introductori

Diumenge vam despertar-nos enmig d'un repic de campanes i al·leluies

Piscolabis en el Seminari després de la Vetlla Pasqual

TROBADA JUBILAR DELS SEMINARISTES DE CATALUNYA A BARCELONA

Grup de seminaristes iniciant l'acta jubilar a la Catedral

Com cada any, els seminaristes de les diòcesis catalanes ens vàrem aplegar en una trobada per a envigorir la nostra fe i comuna vocació al ministeri sacerdotal; enguany, però, aquesta trobada ha estat emmarcada dins aquest Any Sant Jubilar dels 2000 anys del misteri de l´Encarnació de Jesucrist: any de gràcia i de perdó, any de reconciliació i de renaixença espiritual.

Aquest any la trobada tingué lloc a Barcelona el dia 7 de març a la tarda. Abans de marxar des del Seminari Conciliar fins a la Catedral Mn. Manel Homar, el nostre Director espiritual, ens va fer una breu meditació sobre el sentit del Jubileu tot enviant-nos en pelegrinatge vers la nostra Catedral. Allà ens trobàrem amb els seminaristes de les altres diòcesis davant la porta principal de la mateixa Catedral. Un dels canonges ens acollí i ens assenyalà que Crist és la porta (cf. Jn 10, 9) i que travessar el llindar de la porta de la Catedral era símbol de rebre l´amor i la misericòrdia de Déu revelats en Jesucrist.

Tot seguit, ja dintre de la Catedral, ens repartírem en dos grups per a poder fer una visita guiada tant del Museu d´Història de la Ciutat com de la mateixa Catedral. Del museu veièrem el subsòl arqueològic de la ciutat de Barcino, antiga colònia romana. És aquí on s´inicià el cristianisme a la nostra ciutat sobretot a partir dels segles III i IV. Mostra d´aquests primers temps de cristianisme són el testimoni del bisbe Sant Pacià i del baptisteri de planta octogonal paleocristià. Realment és impressionant sols de pensar-hi quants fills i filles de Déu nasqueren a la vida eterna per l´aigua i l´Esperit en aquesta piscina baptismal!

Un cop acabades les visites culturals vàrem resar vespres al cor de la Catedral i tot seguit tingué lloc la celebració de l´eucaristia a l´altar major presidida pel Sr. Cardenal-Arquebisbe de Barcelona Ricard Mª Carles. Va ser l´acte central i culminant de la trobada. Amb motiu de rebre el do de la indulgència jubilar a l´eucaristia vàrem fer la Professió de Fe cantada i, com a signe de caritat jubilar, férem una col.lecta pel clergat indígena amb un total de 175.396 ptes recollides. Aquests diners seran destinats a l´Obra Missional Pontifícia de Sant Pere Apòstol que promou seminaris i cases de formació en territoris de missió per tal que les Esglésies joves tinguin sacerdots i religiosos sorgits de les seves pròpies comunitats; particularment els nostres donatius aniran destinats a quatre seminaris majors d´Uganda, Colòmbia, Índia i Filipines. Finalment, vàrem acabar aquesta trobada jubilar amb un sopar de germanor al nostre Seminari.

Alfonso Puig de Morales
3er. de teologia.

A la porta de la Catedral amb el Cardenal Arquebisbe

JORNADA DE PORTES OBERTES

Cartell a la façana del Seminari

Quan jo treballava a Valentine, una empresa del sector de les pintures, fèiem un cop a l'any una "Jornada de Portes Obertes": venien les famílies, se'ls ensenyaven les instal·lacions, hi havia activitats pels nens, etc, i acabava tot amb un piscolabis. Tot això es feia per allò que se'n diu el "Marketing intern", perquè la motivació i identificació del personal amb la seva empresa creixés.

Crec que no m'equivoco quan penso que la "Jornada de Portes Obertes" que vàrem fer al Seminari tenia un sentit molt diferent. Si preguntéssim a les persones que van venir perquè ho van fer, i els donéssim uns minuts per a pensar-ho, el meu parer es que no ens respondrien que venien per a veure un edifici, o unes instal·lacions, o que tenien curiositat per veure on vivíem. Penso que en el subconscient o, fins i tot, en el conscient, els qui van venir ho van fer com una manera de dir-nos que estan amb nosaltres, que ens donen suport, que preguen per nosaltres, que els interessen les nostres vides, una manera d'agrair-nos el que fem, perquè el que fem saben que ho fem per ells.

En aquest Any Jubilar el Seminari volia que la "Jornada de Portes Obertes" tingués una ressonància especial, per això es va formar un grup de seminaristes perquè assumissin l'organització de l'acte. Van fer molta feina: van preparar un tríptic per a facilitar el seguiment de la visita, van fer diverses pancartes de benvinguda, panels informatius, van fer arribar l'anunci de les Jornades a diferents mitjans de comunicació, i molts d'altres petits detalls perquè tot sortís bé.

I tot aquest esforç i dedicació va fruitar perquè la resposta de la gent fou molt superior a la qual esperàvem, era sorprenent la quantitat de gent i de grups que arribaven fins al punt que, en algun moment, van arribar a colapsar els seminaristes que feien "la ruta" ensenyant el Seminari i van haver d'esperar-se una estona.

L'itinerari que es feia a les persones que varen venir intentava que aquests s'enduguessin una visió molt complerta de la vida que feia un seminarista. La idea era acostar-los al màxim al nostra viure quotidià perquè, coneixent-nos més, ens podran estimar més.

L'itinerari començava pel lloc que és el centre de la nostra vida: la Capella del Seminari. Per molts era la primera vegada que la veien després de la seva restauració i va ser per a ells una gran sorpresa la notable millora que s'havia produït. Tot seguit se'ls mostrava el claustre de la Facultat de Filosofia i Teologia on se'ls ensenyaven les aules on assistim a les classes. D'aquí pujàvem a l'àula Magna on fem les inauguracions dels cursos de Filosofia i Teologia i algunes conferències durant l'any. Després es mostrava la petita Biblioteca dels seminaristes, on

Cartells de benvinguda

Mn. Mansilla mostrant el Seminari a un grup de nens

Una dona molt senzilla em va dir: "Jo prego molt pel Seminari".

els seminaristes podem consultar i treure llibres i on l'etapa pastoral fa les seves reunions els dijous. D'aquí pujàvem a les comunitats de Sant Josep Oriol, on estan els seminaristes d'introductori, primer i segon de filosofia; i del Sagrat Cor, on estem els de tercer, quart i cinquè de teologia. Aquí se'ls ensenyava tot: la cuina, la llar, alguna habitació, i la capella (on diferents grups vàrem aprofitar per a fer una breu pregària). I per últim se'ls mostrava el menjador on dinem i sopem.

Mentre se'ls ensenyaven tots aquests llocs,se'ls explicava quin era l'horari que fèiem, quan anàvem a classe, quan estudiàvem, quan pregàvem i què pregàvem (en els oratoris de les residències havia un llibre de la Litúrgia de les Hores obert per poder explicar els diferents moments de pregària que fèiem al llarg del dia), i què fèiem en el temps de lleure (futbol, natació, campionats de escacs, de ping-pong, etc).

I tota aquesta trobada de persones que s'estimen només podia acabar reunint-nos tots al voltant de la taula de l'eucaristia: era l'inici de la Vetlla de Pregària per les vocacions al sacerdoci. L'eucaristia la va presidir el rector del Seminari, Mn. Francesc Prieto. A l'homilia va anar perfilant com hauria de ser el sacerdot que necessita l'Església de Barcelona pel segle XXI. En acabar, es va iniciar una estona de pregària on alternàvem moments de silenci, moments d'escolta de la Paraula de Déu, alguns cants i el testimoni de quatre germans nostres, dos dels quals l'endemà rebrien l'ordre del ministeri diaconal.

Vull acabar recordant el que em va dir una dona molt senzilla mentre li ensenyava el Seminari. Va dirme: "Jo prego molt pel Seminari".En aquell moment no li vaig donar gaire importància però, després, revivint

els esdeveniments em sembla una frase d'una gran riquesa espiritual, la qual comporta una experiència de fe (perquè sinó no pregaria), una experiència d'esperança (confia en la eficàcia de la pregària), una experiència de caritat (prega perquè ens estima) i una experiència de fidelitat (prega molt, amb insistència). Per tot això moltes gràcies a tots als qui vàreu venir o als qui ens acompanyeu d'altres formes.

Francesc Jordana
4t de Teologia

NO PODEM SER FUNCIONARIS TRANSMISSORS DE LA TEOLOGIA

El passat 25 de maig Mn. Manel Simó, periodista, va tancar el cicle de jornades de formació del curs amb una conferència amb el tema ***el prevere com a comunicador.***

UN TEMA QUE PREOCUPA

La sessió la va obrir Mn. Prieto, tot indicant que estem en el món de la transmisió i nosaltres precisament, com *a cridats a ser proclamadors de l'Evangeli, hem de ser bons comunicadors.* L'afirmació del rector va ser completada per Mn. Antoni Babra, qui va afegir que *és un tema que sempre ens va preocupant.* De fet, es tracta en diverses etapes de la formació. El darrer estiu uns quants seminaristes van assistir a un curs sobre tècniques de comunicació a Granada, organitzat per la Universidad Pontificia de Salamanca.

L'exposició va girar entorn el llibre de Mn. Simó, *La comunicació al servei de l'evangelització,* editat per Claret, i de la seva lliçó inaugural del curs 98-99 del Centre d'Estudis Pastorals. A l'inici de la dissertació el convidat, tot parafrasejant el Cardenal Martini, recent premi Príncep d'Astúries de Ciències Socials, va comentar que de *la identitat del prevere forma part, íntimament lligada, el fet de ser comunicadors.* Per la qual cosa –va opinar- *als seminaris cal una adequada preparació.* I és que *tots estem preocupats per la teologia de la comunicació.* És a dir, pel tractament que els mitjans de comunicació fan de la nostra fe. Per aquest motiu, *caldria que ens preocupés també la comunicació de la teologia. Tenim* –continuà- *un missatge amb moltes coses a dir, i no acabem de saber com dir-ho.*

De les quatre habilitats comunicatives –parlar, escoltar, llegir, escriure-, les dues primeres són les que més cal aprendre, ja que *les haurem de fer servir moltes vegades.* A aquestes es va referir a continuació.

APRENDRE A ESCOLTAR

Respecte a l'aprendre a escoltar, caldrà posar atenció i evitar distraccions. Si està demostrat que parlant mitja hora qui escolta perd un 60% d'allò que ha sentit, en una hora *pot haver-hi perdut el 120%.* És bo, doncs, donar un resum i, en el cas de l'homilia, oferir una síntesi en el full parroquial. La cura de la imatge i els suports audiovisuals ajuden a fixar l'atenció. *Si no afavorim la imatge estem afavorint les distraccions.*

Mn. Manuel Simó en un moment de la conferència

Cal també captar objectivament el que es diu, sense distorsions, i no *allò que correspon a emocions agradables.* Això, donant importància al contingut més que a la forma. En cas contrari, per exemple, sobre un fet d'Església, es fan *interpretacions a dojo, i lliures la majoria de les vegades.* Finalment cal ser acollidorament escoltador.

DEL *SERMÓ* A L' HOMILIA

Tot passant de l'escoltar al parlar, es va referir a les homilies, resumint en primer lloc la resolució 51 del Concili Provincial Tarraconense. Segons aquesta, les homilies han de ser fonamentades en el textos bíblics, clares i intel·ligibles. El concili reprodueix un fragment de l'Encíclica *Redemptoris Missio,* de Joan Pau II, quan parla que han d'estar *arrelades i encarnades en la realitat de la vida,* amb *nous llenguatges, noves tècniques i nous comportaments psicològics.* En aquest sentit, Mn. Simó va afegir que s'ha de predicar *amb la Bíblia i el diari, la televisió i internet, a la mà.* Continuant amb el document conciliar, la dissertació de després de l'Evangeli ha de ser proporcionada a la celebració i no pot allargar-se tot accelerant deprés el cànon; més encara, cal que inciti a la participació sagramental. Per tal d'aconseguir tot això, cal que es preparin adequadament, si s'escau, amb la participació de laics. Del contrari *sempre, es nota.*

L'orador va sorprendre l'auditori quan tot llegint del diccionari el significat de sermó, el defineix com a *amonestació o*

De la identitat del prevere forma part, íntimament lligada, el fet de ser comunicadors

Presentació de Mn. Manuel Simó a càrrec de Mn. Antoni Babra

reprensió insistent i llarga. La qual cosa és molt simptomàtica. Recuperat el silenci a la Sala Sant Jordi, va exhortar a passar *del sermó a la homilia.*

ARRIBAR A L'ASSEMBLEA

Basant-se en el *Decàleg pel bon servei de l'homilia,* que ell mateix va redactar i repartir, va explicar que cal actuar com *si fos jo mateix qui em trobés escoltant,* tenint present que els qui escolten *són els qui són, no els qui tal vegada desitjaria que fossin.* Dit això, preparant la reflexió es tracta de dir *què em provoquen a mi els textos, com els procuro viure,* i com puc transmetre-ho. Tanmateix, un esquema amb les dues o tres idees principals evitarà repeticions inútils. Cal d'altra banda apostar per idees positives que provoquin adhesió. És importantíssim tenir cura de tots els elements ambientals i tècnics, ja que moltes vegades *els micros no funcionen,* i si no em senten, *com m'escoltaran?* Dins la comunicació no verbal no es poden descuidar els gestos i la postura a la trona, on qui presideix ha de ser visible.

Continuant amb el decàleg, Mn. Simó va delimitar el temps de durada de l'homilia i va advertir del perill d'allargar-la, especialment quan ve gent no practicant. Per tal d'arribar veritablement a l'assemblea és necessari cuidar l'inici, plantejament i final, en un comentari interioritzat –*convincent i convençut-*. El to mai no pot ser agressiu o afectat, monòton o amb desgana. S'ha de parlar amb entusiasme, *que etimològicament vol dir, com és sabut, "connectats amb Déu".*

El tema tractat és una de les preocupacions pastorals de Mn. Simó, per qui l'homilia *és un servei molt important.* Així doncs, *no podem ser funcionaris transmissors de la teologia. El prevere majoritàriament no és un informador de Déu sinó un comunicador de Déu.*

Dámaso Ruiz
2on de filosofia

GRACIES, GRACIES JOSEP

El Josep Torrente i Bruna un cop finalitzat el 5è curs de Teologia, inicia l'etapa pastoral. Això significa que aquest és el seu últim número del Portal Obert con a membre del equip que fa la revista.L'actual equip de redacció volem agrair-te Josep la teva dedicació a aquesta publicació i a tots nosaltres. Gràcies per la paciència, per l'esforç, pel treball en equip, per la col·laboració, ... intentarem mantenir el nivell igual d'alt.

CAMPIONAT DE SANT JOSEP

Equip Sagrat Cor

Es va desenvolupar en un ambient esportiu prou agradable

El dia de St. Josep és la tradicional festa del Seminari. El Seminari de Barcelona ho va celebrar com sempre amb diferents activitats. Aquí centrarem la nostra atenció en el Torneig de St. Josep en el qual van participar tres equips: les dues comunitats del Seminari Major, Sagrat Cor i St. Josep Oriol; i el Seminari Menor.

Aquells dies també van tenir lloc d'altres activitats com ara la *Jornada de Portes Obertes*, la *Vetlla de Pregària* per *les Vocacions* i *l'Ordenació Diaconal* de dos companys nostres, en Prakash Chukka i en Josep Lluís Calvís. Tant és així que la festa de St. Josep es va perllongar fins el dilluns 20 de març. Aquella tarda del dilluns, a les quatre de la tarda, els tres equips ja estaven saltant al terreny de joc de la parròquia de St. Pacià mentre esperaven que el sorteig s'efectués.

Una vegada efectuat el sorteig, St. Josep Oriol i el Seminari Menor foren els primers que van jugar. El partit fou dirigit per en Joan Sabé, del Sagrat Cor, i per Longinos Eseng, de St. Josep Oriol, que va fer d'àrbitre assistent. El resultat fou una victòria rotunda de St. Josep Oriol per 12-1; no hi va haver cap incident i es va desenvolupar en un ambient esportiu prou agradable. La duració de cada partit era de trenta minuts.

Equip Sant Josep Oriol

Equip Seminari Menor

El segon partit fou el que van protagonitzar el Seminari Menor i Sagrat Cor. El va dirigir Longinos. Sagrat Cor es va imposar al Seminari Menor per 11-1.

En el darrer partit es van enfrontar els dos equips guanyadors, St. Josep Oriol i Sagrat Cor. L'àrbitre fou el mateix Longinos. Aquest partit final es va revestir d'un caràcter molt competitiu. La primera meitat del partit va acabar empatat a zero. Als cinc minuts de la segona part, St. Josep Oriol va marcar el primer gol. Poc després va empatar Sagrat Cor. El partit va seguir equilibrat fins que, a falta de tretze minuts pel final, Sagrat Cor va marcar el seu segon gol. Aquest gol va determinar el partit.

En definitiva, Sagrat Cor fou el campió del Torneig de St. Josep 2000; St. Josep Oriol, sotscampió, i el Seminari Menor va quedar tercer. I la festa va continuar al Seminari amb l'Eucaristia presidida pel nostre Rector, Mn. Francesc Prieto. Després va haver el sopar i finalment l'entrega dels trofeus.

Longinos Eseng
Introductori

GRÀCIES! US ESTIMEM!

Amb aquestes paraules s'acomiadava la celebració on nou seminaristes van rebre el ministeri de lector, de mans del bisbe auxiliar Mons. Carles Soler, el dia 10 de Maig:

"Ha estat una celebració fantàstica". No voldríem afegir res a la celebració d'avui, deixeu-nos, però, dir un parell de coses.

Els lectors en acabar la celebració

Gracies al nostre Bisbe, que ens ha confiat aquest tresor del ministeri de lector

En primer lloc, gràcies! Gràcies al nostre Bisbe, el cardenal Ricard Maria Carles, que presideix l'Església de Barcelona i a vosté bisbe Carles que en nom seu ens ha confiat aquest tresor del ministeri de lector; estigui segur que el rebem amb molta alegria i il.lusió, que el conservarem i l'oferirem allà on ens porti l'Esperit.

Gràcies també a mossèn Francesc, rector del Seminari, a l'equip de formadors i als capellans que avui ens acompanyeu. Tots vosaltres sou els qui ens recolzeu, ens encoratjeu cada cap de setmana a les parròquies, ... No volem oblidar els capellans que avui no estan aquí, i fins i tot aquells que en aquesta mateixa capella han rebut ministeris, l'ordenació diaconal, i fins i tot la presbiteral; avui nosaltres, humilment, ens unim a tots ells.

En segon lloc, avui és una bona oportunitat per dir-nos, i dir-vos, a tots vosaltres, professors de la facultat, religioses carmelites, treballadors, companys del seminari, de l'inter, consiliàries, animadors de confirmació, catequistes, monitors d'esplais, mestres, joves, parelles, matrimonis, Adsis, missioners tots, ... amics d'ara i amics de sempre! que quan els gestos no són prou clars cal dir de paraula allò que portem al cor, i el que portem són els vostres noms, part de les vostres il·lusions, projectes, dificultats, alegries, ... també sabem que nosaltres ocupem un racó del vostre cor, ... en fi! Que avui és un bon dia per dir-nos i per dir-vos que us estimem!

Moment de la pau

Rebent el llibre de la Sagrada Escriptura

I per últim, als pares, mares, germans i germanes, avis i àvies, tiets i tietes (presents i absents), ... què us podem dir que no sapigueu ja? Vosaltres sou l'Església domèstica on hem nascut i on ens heu ensenyat bona part del que nosaltres som avui. Rebeu una abraçada ben forta, de fet la primera de les succesives que anirem vivint abans no arribem al sacerdoci, si Déu vol.

Daniel Palau
3r de teologia

Quan els gestos no són prou clars cal dir de paraula allò que portem al cor

AMB ACTITUT D'AGRAIMENT

Arribar al diaconat (19 de Març) per a mi ha estat un llarg camí de dificultats, alegries, caigudes, pujades i baixades, pregària, reflexió, estudi i també llargs anys de formació en diferents països. Finalment, el Senyor m'ha portat a la nostre diòcesi on, en nom de l'Església i de Déu, el nostre Bisbe m'ha ordenat diaca al servei de la nostre Església.Durant tot aquest camí he après, i ho dic amb tota seguretat, que el nostre Déu es un Déu que porta a terme allò que Ell ha començat. Jo he experimentat i continuo experimentat aquesta fidelitat de Déu. Ara visc aquest diaconat amb l'actitud d'agraïment que és un do cap al sacerdoci que m'ha donat nostre Déu i Pare. Un agraïment a totes les persones que m'han ajudat a fer allò que Déu ha volgut de mi. Primer de tot com a diaca em sento ple de alegria per ser estimat per Déu. Soc un servidor de la Paraula de Déu i dic amb tota confiança en Déu com a sant Pau "Jo sóc servidor d'aquest evangeli pel do de la gràcia que Déu m'ha concedit amb la seva acció poderosa." (Ef 3,7).

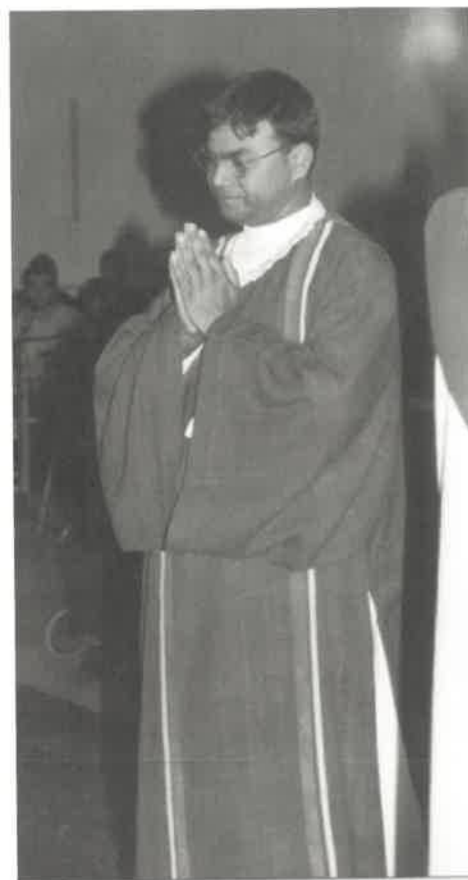

Imposició de mans

Em sento més a prop d'Ell i content de ser un humil servidor de la Església Catòlica. Amb el diaconat no s'acaba la formació plena definitivament sinó continua. Pot ser que jo tingui la formació intel·lectual suficient després de tants anys de teologia en deferent països però he començat, en concret, la formació pastoral que s'aprenc cada dia estant amb Déu i amb els fidels de la parròquia i de l'arxiprestat. Cada dia hi ha una experiència diferent en la pastoral i el Senyor m'ensenya cada dia el camí de ser un bon servidor i un bon pastor. Aquest servei el realitzo amb la pregària de cada dia ja que no prego només per mi sinó per tot el poble que tinc encomanat i amb les diferents activitats de la parròquia.

Déu es un Déu que porta a terme allò que Ell ha començat

Sento la presència de l'Esperit en cada sagrament que celebro. He viscut moments d'alegria amb els pares i familiars dels nens batejats, amb els nuvis i també moments de tristesa amb els familiars dels difunts. Aquestes experiències m'ensenyen el sentit d'una gran família cristiana plena d'alegria i també de moments tristesa. Un altre camp on estic molt content és l'ambient de joves de catequesi amb qui tinc una relació no només de catequista o de mossèn sinó d'amic en qui poden confiar. La major experiència pastoral per a mi no està en els llibres- també son necessaris- sinó en estar amb els qui estan

Després de la imposició de la dalmàtica

contents i amb els qui estan tristos, en una paraula,estar amb la gent. Però no he perdut l'altre part de la meva vida espiritual. No paro d'encomanar les coses de la gent a Jesús en cada moment i Ell m'il·lumina en els moments difícils. És Déu qui m'il·lumina i jo confio totalment en la seva providència durant la meva vida de servidor de l'Evangeli perquè arribi a tots el missatge vertader. Continuo confiant en el Senyor i, amb l'ajuda de Maria Verge, fer la voluntat de Déu.

Prakash Chukka
Diaca

INCORPORANT PEDRES VIVES

Aquesta és la pregunta que m'he fet més sovint després de rebre el do del diaconat. I m'ho pregunto sovint, perquè descobreixo que el Senyor ha fet moltes coses per a mi, i jo encara veig que no he fet res.

Un instrument al servei de tothom

Durant aquest temps de diaconat descobreixes com només ets un instrument al servei de tothom, ets un llapis en mans de Déu que va dibuixant la teva història i la de la gent que t'envolta i no sempre és com tu voldríes.

Acció de gracies en acabar l'Ordenació

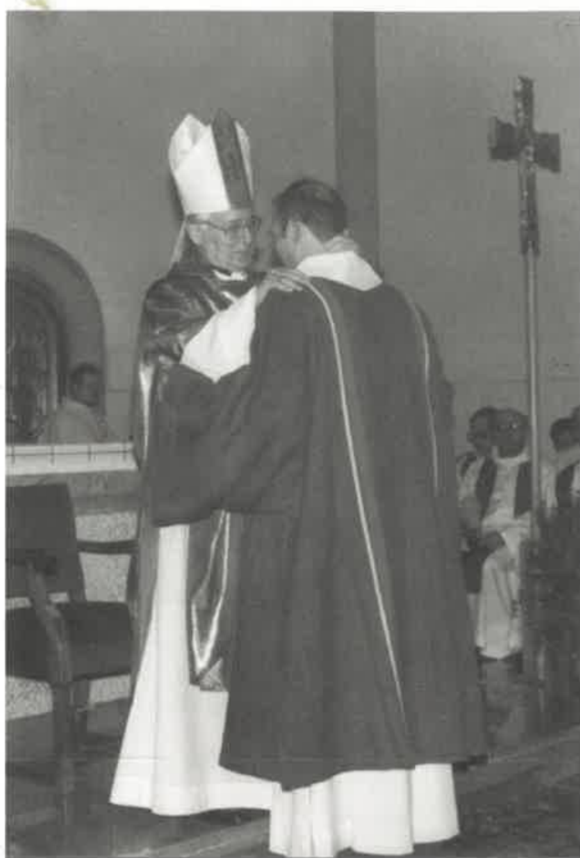
I penso que és aquest el regal més gran, ser instrument, ser la paleta que pasta el ciment, el martell que dóna cops a l'escarpa, i el manobra que va incorporant pedres vives a la gran construcció de l'Església.

Us preguntareu perquè dic tot això. És molt senzill! Déu ha fet de les seves en mi, i en sóc testimoni, i gràcies a aquest testimoni puc portar l'Evangeli a tots aquells que encara no l'han sentit, puc fer present Jesús en tots aquells que encara no l'han vist, i encara tinc prou força i alegria per a voler portar al cor dels homes i dones l'esperança de la Pasqua.

I això és el que faig cada dia quan parlo amb Jesús en la sorollosa capella de la parròquia, quan els joves m'expliquen els seus problemes,

Només en el silenci del propi cor, el Ressuscitat es fa present

quan saludo a la gent del barri, quan batejo als infants, quan beneeïxo una parella que s'uneix en matrimoni, quan visito un malalt, quan he de posar pau en reunions eternes, quan he de posar la "marxa" de Jesús en els joves de confirmació, quan preparo les pregàries que faciliten trobar-se amb Déu, quan jugo amb els infants de l'esplai, o participo de les entitats del barri i encara, amb més força, en l'acció de gràcies del dia, el sopar del Senyor on l'Evangeli

Bes de pau

pren vida i el Senyor es dona al màxim en el pa de vida i en el vi de goig.

I a la nit, quan estic rebentat, encara em pregunto si n'he fet prou, i descobreixo que... només en el silenci més pregon del propi cor, on el Ressuscitat es fa present, ressona el que visc cada dia, les alegries i les penes, i d'això en dono gràcies, perquè és l'Esperit qui t'empeny a fer més, és qui et dóna la il.lusió per a transformar, és qui t'envaeix de l'amor del Pare per a estimar i et porta a revestir-te d'Evangeli.

Josep Lluís Calvís
Diaca

Dono gràcies, perquè és l'Esperit qui t'empeny a fer més

EL DIACONAT UN DO PER ALS ALTRES...

Imposició de mans

Fa de bon recordar aquell vespre de la meva ordenació a la Catedral de Barcelona. Era un diumenge de maig, la solemnitat del Bon Pastor. Quan penso en cada moment, va ser tant bonic!

« El diaconat que vas a rebre és pels altres, per tota aquesta gent...»

Aquella tarda anant del Seminari fins a la Catedral, caminant entre la gent, pensava: « el diaconat que vas a rebre és pels altres, per tota aquesta gent...» Estava content i tranquil. Vull donar gràcies a Déu per la serenor d'esperit que em va concedir. Alhora era ben conscient de la solemnitat del compromís que prenia...

Podíem percebre la joia i festa que el bon Déu ens donava a desdir. La veia tant evident en els rostres dels familiars i amics, alguns dels quals feia molt temps que no ens vèiem. També en la il·lusió de les persones de les diferents parròquies. El regal d'una colla de l'aplec del Matagalls... Llavors, veure el jovent que va venir a animar la festa amb la música. I els amics preveres que van poder venir, en aquells moments tant importants, em feren costat. La sorpresa de trobar-me amb tots ells, feia la joia més gran.

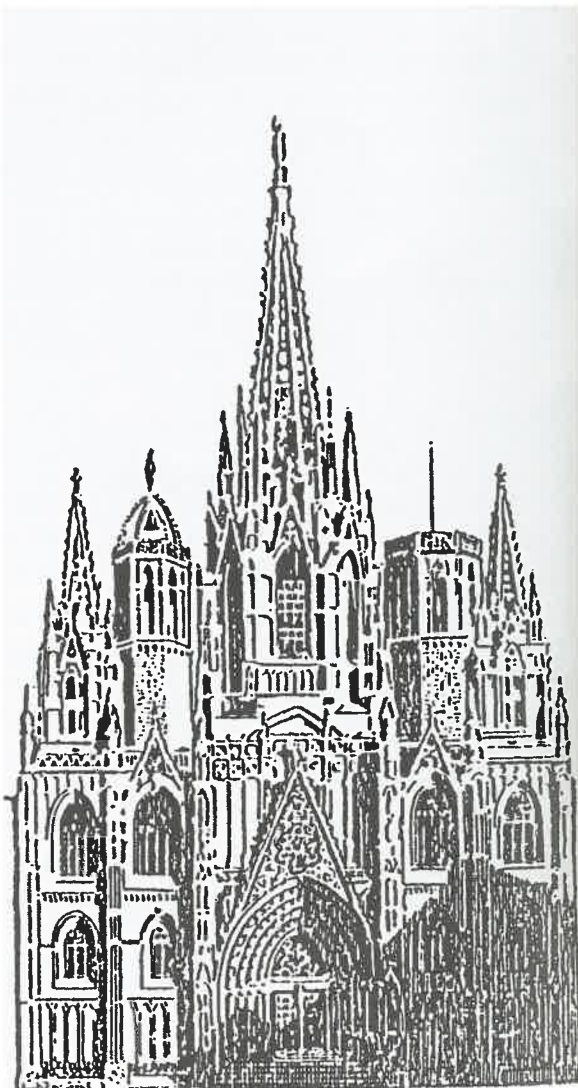
Durant la celebració em va semblar que tota la il·lusió continguda en els anys de formació del Seminari es va concentrar quan vaig sentir dir el meu nom...Ramon!! Era el moment de la crida que em feia l'Església, amb la veu del nostre Arquebisbe. Les respostes que contestava em sortien de dintre, anava més enllà de la fórmula del ritual : « ...Sí ho vull...Sí ho vull...». Especialment la darrera, quan vaig dir « ... Si, ho vull fer amb l'ajuda de Déu.» Aquest acte de confiança, és com si digués el propi "fiat", com Maria que confia en Déu i alhora reconeix la seva petitesa.

Em va quedar clara la missió que em confia el Bisbe: « Rep l'evangeli del Crist, del qual has estat fet missatger.» I la pregària que va fer. « Que Déu porti a bon terme aquesta obra bona que ha començat en tu ». És bonic i tan solemne aquest moment! El Senyor em fa confiança. Em dóna la força del seu Esperit que actua malgrat les meves limitacions, m'ajuda a vèncer la por amb la confiança, i el pecat amb el perdó.

En acabar, va ser un compartir el goig amb els presents, penso que tothom va quedar satisfet i content.

I vés per on!...Dilluns mateix ja em vaig estrenar en el ministeri diaconal fent el servei a l'altar, i proclamant l'Evangeli en l'Eucaristia celebrada al Seminari. Tot i havent-ho assajat, em venia de nou. Però bé!, malgrat la tensió perque tot sortís bé, em feia molta il·lusió. Que el bon Déu me la conservi sempre... Oi que sí?

Ramon Roca
Diaca

ÉS PER JESUCRIST QUE HE ARRIBAT FINS AQUÍ.

El diumenge 4 de Juny, solemnitat de l'Ascensió, foren ordenats de prevere, pel nostre Cardenal-Arquebisbe, a la Catedral, els diaques Mn. Robert Baró, Mn. Joan Bladé, Andreu Oller. Aquest ens escriu el seu testimoni.

En el moment de la Pregària Eucarística

Per explicar quin sentit té per a mi l'ordenació de prevere no puc deixar de referir-me al Senyor Jesucrist. D'una manera intensa en aquests últims anys, sento la

Ser prevere, és per a mí ser portador i transmisor de la nova vida

necessitat de concretar el meu enamorament per Ell. Aquesta comunió amb el Senyor sempre l'he volgut comunicar i fer present entre els que m'envolten com a font de vida i alegria. L'Església sempre ha estat per a mi el lloc on viure aquesta comunió amb els germans.

Ser prevere, avui i aquí, és per a mí ser portador i transmisor de la nova vida, la vida de Jesús ressuscitat, que l'Església té la missió de transmetre al món. Pel sagrament de l'orde rebs el do de l'Esperit per a fer present una realitat que ens desborda a tots: que Jesucrist va al davant del seu poble i com a bon pastor, el guia, l'alimenta i el serveix. Però Ell mateix ha volgut que els bisbes i el seu presbiteri participés i fos sagrament de com ens arriba a

Per tant es tracta de estimar com Ell ho va fer des del servei fins a donar la vida

estimar. Per tant es tracta de estimar com Ell ho va fer des del servei fins a donar la vida per a tots i de treballar per la comunió en l'Església.

Per aquesta missió sento que tot depèn del Senyor. Cada dia haig de renovar la confiança en Ell per no buscar l'exit que dona el món sinó que es complexi el seu pla que passa pel misteri de la creu. Com a fruit dels exercicis que recentment he fet per a preparar la meva ordenació, prego al Senyor que sapiga ser servidor dels germans i ser fidel al do del ministeri de prevere que he rebut de les seves mans. Confio que la Mare de Déu no deixarà mai de donar-me la seva assistència i el seu consol.

Moment de les Lletanies dels Sants

Mn. Andreu Oller
Prevere

SANTA MARIA DE CASTELLDEFELS

En un moment de la caquesi amb els joves

Portal Obert comença un nou espai amb el qual pretén presentar l'activitat pastoral dels seminaristes en les respectives parròquies oncol·laboren durant els caps de setmana.

Se m'ha proposat d'obrir aquesta pàgina per la qual aniran passant els diferents germans del Seminari exposant les seves experiències en aquelles comunitats on es troben.

Després de gairebé tres anys que vaig arribar a la parròquia de Sta. Maria de Castelldefels, la meva tasca pastoral ha tingut un procés, i penso que també un progrés, almenys pel que fa a l'experiència personal i eclesial adquirida.

Abans de passar endavant voldria fer menció d'un text de l'Exhortació apostòlica postsinodal. *Pastores dabo Vobis* .En el número 57 diu : *"la comunió cada vegada més profunda amb la caritat pastoral de Jesús és la font interior de l'estudi i de tota l'activitat pastoral"*. Penso que el text expressa molt bé les dimensions que entren en joc en tota pràctica pastoral, i també l'equilibri i connexió necessàries entre espiritualitat, estudi i pastoral. A la vegada trobem la mesura de la missió a la qual estem cridats com a futurs pastors: *"Aneu per tot el món i anuncieu la bona nova de l'evangeli a tota la humanitat ..."* i la forma com hem de fer-ho és imitant la caritat pastoral de Crist ! Davant d'això la primera sensació que tinc és la de tenir a les mans una tasca que em supera amb escreix... però ja és bo!, perquè només així pots adonar-te'n de la gràcia de Déu que en tot moment ens sosté: *"Jo sóc amb vosaltres dia rere dia fins a la fi del món"(Mt 28,19).*

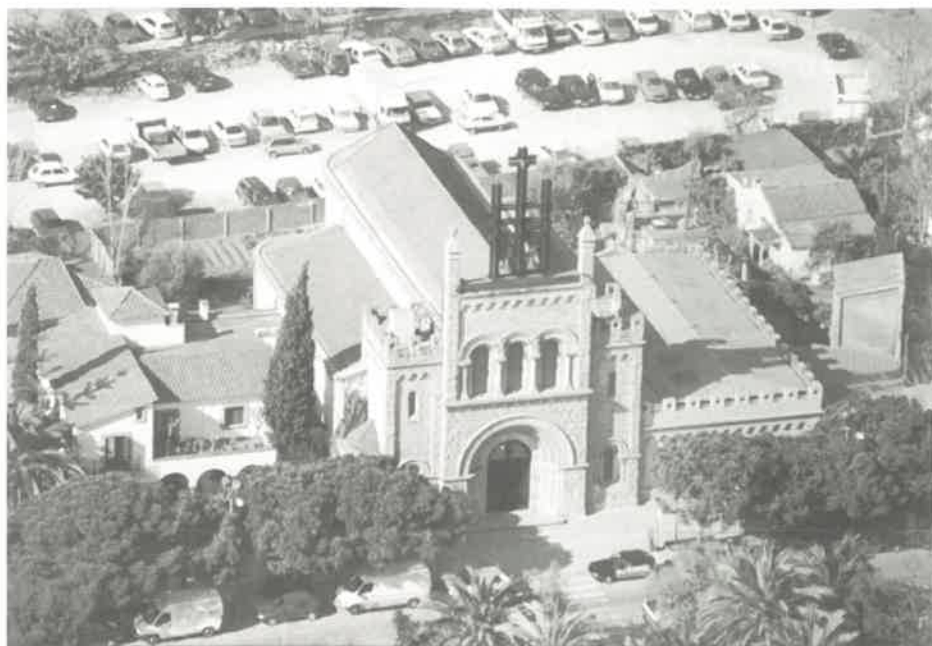
Certament la vida a la parròquia m'ha ajudat a fer experiència de la gratuïtat de l'amor de Déu. D'entrada, la mateixa convivència amb els preveres és tota una font de riquesa, ja que dóna la possibilitat de compartir de ben a prop les inquietuds, preocupacions i alegries del ministeri sacerdotal. És el moment en el qual el seminarista pot començar a prendre consciència real de l'Església com a "comunió", i també permet de fer el discerniment evangèlic en un determinat ambient socio-cultural i eclesial on s'ha de desenvolupar l'acció pastoral.

"Aneu per tot el món i anuncieu la bona nova de l'evangeli a tota la humanitat ..."

Molt enriquidora és la col·laboració amb tots aquells laics i laiques que dediquen bona part del seu temps a la catequesi. Especialment

profitós em resulta la tasca conjunta feta amb les catequistes de comunió i confirmació i que es pot concretar en xerrades aprofitant alguns dels temps litúrgics forts, preparació de la missa del diumenge amb els nens, valorar el material catequètic del que disposem...

En aquests moments estem preparant la convivència prèvia a la celebració de la confirmació amb la il·lusió que pugui ser un moment d'encontre amb Déu per aquests vint joves que s'han anat preparant durant dos anys.

Un altra activitat engrescadora, però summament exigent és la de fer de monitor del grup de joves i del grup de postconfirmació. Amb ells mirem de treballar i conèixer la Paraula de Déu per mitjà de l'estudi d'Evangeli. També intentem endinsar-nos en la realitat de l'Eucaristia per poder viure-la amb més intensitat. En aquest sentit preparem l'animació de la Missa del diumenge a la una, on hi col·laboren els joves de manera especial.

Actualment estem organitzant algunes activitats a nivell arxiprestal, juntament amb el grup de confirmació, amb la intenció d'obrir fronteres més enllà de l'àmbit parroquial, sense oblidar les activitats en motiu de recaptar fons per anar a la Trobada Mundial de la Joventut que es farà a Roma aquest estiu.

He deixat per al final la meva tasca amb el grup d'escolans, nois i noies entre els onze i els quinze anys que ajuden en les celebracions eucarístiques i amb els quals ens reunim els dissabtes a la tarda per fer catequesi orientada al coneixement litúrgic. També aprofitem per anar fent una introducció a la Bíblia i posem les primeres pedres en el món de l'oració personal. Tot això acompanyat, molt sovint, d'una metodologia on el joc n'es una part important. De fet, l'equip d'escolans de Castelldefels comença ja a ser temut a la zona per la qualitat futbolística dels seus membres. Amb goig haig de dir que d'aquest grup va sortir l'Ivan, actual seminarista del Menor i és molt provable que enguany pugui fer l'entrada un altre noi més. Esperem que Déu continuï posant els seus ulls en aquests nois i noies i se'ls faci propers en els seus cors.

Tot això és el gruix de la meva col·laboració pastoral a Sta. Maria de Castelldefels, on estem vivint els moments previs a la inauguració d'un nou temple dedicat a la Mare de Déu del Carme, que vindrà a afegir-se als de Sta. Maria, Mare de Déu de Montserrat i Sta. Eulàlia de Bellamar.

Per acabar m'agradaria dir que tota aquesta col·laboració pastoral la visc des de la dimensió de servei a l'Església de Crist en aquesta porció del poble de Déu on ara ha volgut el Senyor que hi sigui present, content de compartir la "perla" de l'Evangeli amb uns germans en la fe amb els que ens ajudem a fer camí tots plegats, però amb el desig que siguin molts més els que puguin rebre l'anunci salvador i alliberador de Crist. Com diu Sant Pau: *"som col·-laboradors de Déu" (1Co 3,9), "servidors de Crist i administradors dels designis de Déu" (1Co 4,1).*

Tinc la certesa que només el suport de l'Esperit i gràcies a la seva força dinamitzadora, aquesta feina podrà ser eficaç. No ens toca a nosaltres de veure els fruits, però tampoc no podem caure en la desesperança davant l'aparent fracàs o ineficàcia dels nostres esforços. La força no està en nosaltres, sinó en el mateix Evangeli que és: *"poder de Déu per a salvar a tots els qui creuen" (Rm 1,16).*

"No puc gloriar-me d'anunciar l'Evangeli , perquè és una obligació que m'han imposat : ai de mi si no anunciés l'Evangeli"

No amagaré que en arribar el diumenge a la tarda surt el cansament de tota la setmana, però queda atenuat pel goig intern d'haver estat un petit instrument de Déu, servent inútil que recorda aquelles paraules de l'Apòstol: *"no puc gloriar-me d'anunciar l'Evangeli , perquè és una obligació que m'han imposat : ai de mi si no anunciés l'Evangeli" (1Co 9,16).*

Cristobal Robledo
5è de Teologia

REBRE EL DO DEL JUBILEU DES DEL SEMINARI MENOR

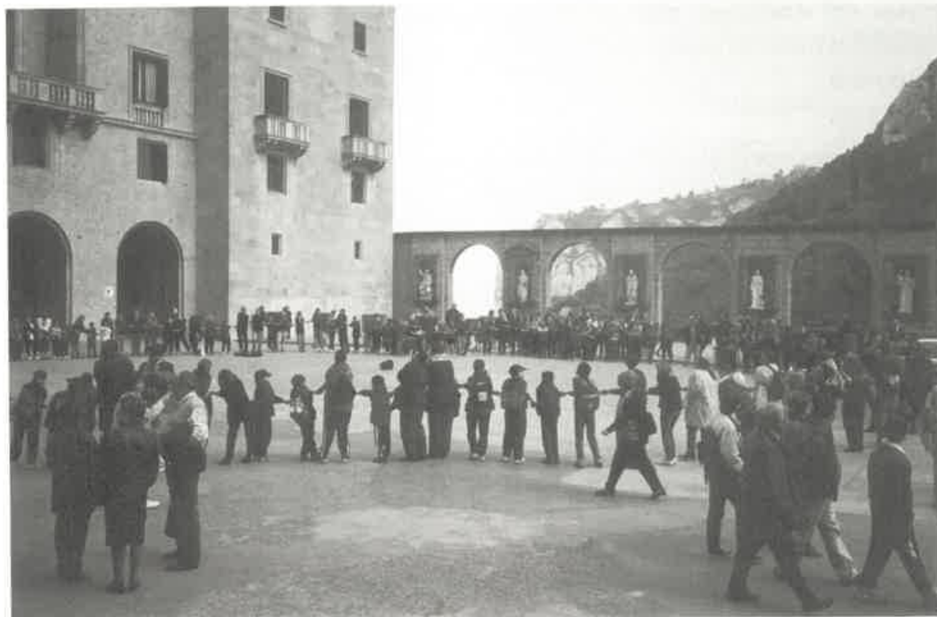
Els seminaristes menors de Barcelona van rebent d'una manera sovintejada el Do del Senyor manifestat en l'Any Jubilar. En diverses ocasions s'han anat preparant i s'han acostat a rebre'l.

Els seminaristes varen participar en l'obertura de l'Any Jubilar cadascú a la seva parròquia ajudant com a escolà a servir l'altar de l'Eucaristia, Do del Senyor per excel·lència. La presència i la participació en les respectives parròquies ajuda els seminaristes a viure l'església més propera i domèstica.

Fou un recés al mes de febrer (dia 4) quan reberen de mans del Sr. Rector, l'exemplar de l'Evangeli segons Sant Joan com a expressió de l'objectiu diocesà per enguany (lliurat a la Jornada Diocesana el dia 28 de novembre) i com a signe d'aprofundiment en la lectura de la Paraula d'Aquell que fa dos mil anys s'encarnà. D'aleshores ençà, cada vespre, la lectura continuada d'aquest Evangeli ens va acompanyant en la nostra pregària.

Parlant de recessos, les diverses convocatòries que hem realitzat han reunit prop d'una trentena d'infants i adolescents (Seminari Menor i Seminari Obert) que han reflexionat i aprofundit sobre diverses qüestions al voltant de l'Any Jubilar: la vocació, l'ecumenisme, la pregària, el compromís i el testimoni. Entre altres predicadors hem comptat amb la presència de Mons. Joan Enric Vives, bisbe auxiliar; Mons. Jaume González Agàpito, delegat d'ecumenisme; P. Enric Puig SI; Mn. Joan Busquets, degà de la Facultat de Teologia de Catalunya; Mn. Santi Collell, consiliari diocesà del MCEC; i la Sra. Rosa Deulofeu, delegada de joventut.

El dissabte dia 4 de març el Seminari Menor feu partíceps a tots els escolans de la diòcesi del Do Jubilar. En una memorable jornada d'escolans s'aplegaren a Montserrat prop de dos-cents escolans i escolanes acompanyats de llurs famílies i mossens. Tot plegat érem unes tres-centes persones. A través de diverses dinàmiques, els escolans gaudiren de l'espai privilegiat de la muntanya de Montserrat i del Monestir que conserva la imatge de la Mare de Déu, on aprofundiren en el sentit del pelegrinatge com a expressió jubilar i de l'Eucaristia, presidida per Mons. Joan Enric Vives, bisbe auxiliar. La bona convivència fraterna i la presència nombrosa de tants preveres joves foren elements destacables de la trobada.

Trobada d'escolans a Montserrat

També hi fórem presents amb els seminaristes majors de Catalunya a la celebració de l'Eucaristia en la S. E. Catedral de Barcelona el dia 7 de març. Presidí la celebració el nostre estimat Sr. Cardenal. Els nostres seminaristes menors se sentiren formant part d'un col.lectiu més ample de joves que malden per donar una resposta a la crida del Senyor i hi volen conformar la seva vida. Fou en aquest sentit una agradable ocasió de compartir amb els altres seminaristes el Do del Senyor manifestat en la vocació.

I encara hi ha més! No pocs seminaristes es van aplegar a la S. E. Catedral acompanyant les seves parròquies, arxiprestats i demarcacions en les diverses celebracions que amb tanta dignitat s'hi fan a la Seu del Bisbe. També han prestat la seva col·laboració en celebracions particulars en les quals s'ha demanat el seu ajut, com per exemple a la celebració Jubilar de l'Obra del Nen de Déu o a la Missa Crismal el Dimarts Sant, en plena Setmana Santa.

El Rector i formadors vàrem fer present el Seminari Menor a la Jornada Sacerdotal que tingué lloc al Monestir de Montserrat el dia 27 de març. Fou per tots els qui tinguérem el goig d'assistir, un veritable bany de diocesaneitat i d'interdiocesaneitat, tan necessàries per tots nosaltres.

Ja veieu que d'ocasions no n'hem perdut cap. Esperem encara participar en d'altres. És important pels seminaristes sentir-se església diocesana rebent el Do del Senyor. Totes aquestes ocasions en poden ser un veritable signe.

Mn. Fidel Catalán

Formador

L'ETAPA PASTORAL EN EL CURS 1999-2000

Hem estat 18 els components del grup de l'Etapa Pastoral, en el present curs que ara esta acabant. A poc a poc van venint les ordenacions (diaconals i presbiterals), i el grup es va reduint, fins que a l'octubre arribi el nou relleu dels seminaristes que hagin acabat el cinquè curs de Teologia.

Els dilluns hi ha hagut per a nosaltres el Curs de Pastoral, coordinat per Mn. Ramon Prat, i els dos primers dijous de cada mes ens hem trobat al Seminari, a la Sala dels Diaques, per tractar algun tema d'interès pastoral, amb l'ajut d'alguns professors i agents de la pastoral.

L'exposició d'un tema anava seguida d'un diàleg obert

En aquest curs hem tingut ocasió de parlar amb el nostre Cardenal-Arquebisbe Ricard Maria Carles, amb el bisbe auxiliar Pere Tena, amb el P. Enric Puig, Mn. Joan Esquerda, Mn. Jaume González, Mn. Manuel Homar, Mn. Ramon Octavi Sánchez i la Sr.Rosa Deulofeu.

Normalment els qui venien, ens feien primer l'exposició d'un tema, seguia un diàleg obert, per acabar finalment amb l'eucaristia i el dinar amb la resta de seminaristes (bonic moment de trobada i convivència).

Mn. Francesc Prieto, rector del Seminari, amb els diaques que seran ordenats de prevere el proper 2 de juliol, Mn. Ignasi Ballbé, Mn. Jordi Gutiérrez i Mn. Narcís Puig

Els tercer dijou de cada mes, hem tingut trobades de recés espiritual al Casal Bellesguard de les monges Jerònimes, sempre amb l'ajut d'algun revere; començàvem a mig matí i cabàvem a mitja tarda amb l'Eucaristia: han estat moments de reflexió i pregària que hem agraït molt.

Les persones responsables del grup de l'Etapa Pastoral han estat Mn. Francesc Prieto, rector del Seminari, i Mn. Manuel Homar, director espiritual, els quals ens han anat acompanyant al llarg de les setmanes del curs, tot preparant-nos per a les ordenacions.

L'etapa pastoral es una preparació prèvia a les ordenacions

Narcís Puig
Diaca

PRESENTACIÓ DEL POEMA "TERCER MIL·LENNI" DE Mn. MANEL TORT

Foto Mn.Tort

Dins el marc festiu dels actes jubilars que enguany ha organitzat el Comité pel Gran Jubileu de l'any 2000, Mn. Manuel Tort, prevere i poeta de la nostra diòcesi, presentà el proppassat quatre d'abril, el seu últim treball a la sala St. Jordi del nostre Seminari.

L'obra, que porta per títol "Tercer Mil·lenni", és un llarg poema compost per noranta-tres tercetes i una quarteta final que ha estat publicada en la col·lecció "Biblioteca Serra d'Or" de les publicacions de l'Abadia de Montserrat.

L'acte de presentació fou a càrrec del president del Comitè Diocesà pel Gran Jubileu, Mn. Joan Galtés, conjuntament amb el Sr. Rector del nostre Seminari, Mn. Francesc Prieto i amb les intervencions dels dos col·laboradors d'aquest llibre de Mn. Tort, el Sr. David Jou i Mn. Josep M. Rovira Belloso, professor emèrit de la Facultat de Teologia de Catalunya.

El Sr. Jou, que ha fet el pròleg fixant-se en el seu estil literari, diu: "*És una obra que, en el seu conjunt, constitueix una valuosa aportació a la rica tradició de poesia sacerdotal en llengua catalana*". Contant-lo entre els noms tant importants com Verdaguer, Costa, Dr. Llobera, Pere Ribot, Manuel Balasch, Antoni Deig i d'altres destacats i il·lustres preveres literats; el Sr. Jou, descobreix en aquesta obra la confluència i superposició de tres elements: autobiogràfic, crític i simbòlic. Ens parla del títol que engloba aquest llibre "Tercer Mil·lenni", no situat en un instant concret del temps sinó més aviat en un període més o menys flexible "marcat tant per imprecisions històriques en la data del naixement de Jesús com per llibertats d'interpretació al moment del naixement del cristianisme com a religió diferenciada" prenent com a pretext simbòlic els 2000 anys de la encarnació de nostre Senyor Jesucrist. El Sr. Jou també fa referència al Sant Pare Joan Pau II en l'obra de Mn. Tort: "El Papa ha encoratjat a celebrar amb il·lusió i empenta la conti-nuïtat viva, prometedora i compromesa del missatge cristià", i així és la línia literària de l'autor com ho podríem comprovar en anteriors obres composades per Mn. Tort.

Mn. Josep M Rovira Belloso, tracta alguns dels aspectes teològics de l'obra com és la simbologia i la dinàmica ardida i ascendent, des del món tel·lúric a la redempció de Crist, dinàmica en què conflueix l'acció humana i la gràcia divina. En aque0st epíleg, Mn. Rovira Belloso fa una interpretació a tres nivells: còsmica, antropològica i cristiana que donen forma i vida a tota l'obra que Mn. Tort posa a les nostres mans en aquesta seva darrera publicació .

La poesia "Tercer Mil·lenni", en definitiva- diu el Sr. Jou- "és un examen crític de la realitat actual i de la naturalesa humana, una crida a l'amor, aquest amor que en el cristianisme recorre totes les dimensions de l'individu, de la societat, de l'univers, un amor alhora contemplatiu i actiu, especulatiu i compromès. Acció i compromís que donen a molts fragments d'aquest poema un gran vigor i que manifesten la intensitat de la il·lusió".

Finalment, cal agrair a Mn. Manuel Tort el voler presentar el seu darrer treball entre nosaltres, al Seminari, allà on ell va començar a fer els seus primers passos com a poeta, per a esdevenir "poeta Consagrat" en el seu doble vessant de la paraula "consagrat". Ben sabedor de la necessitat de la formació cultural dels futurs preveres, ens obsequià amb un exemplar d'aquest llibre "Tercer Mil·lenni" que tinc el goig de presentar-vos i el qual us convido a llegir, ja que ara en sabeu cinc cèntims.

Israel Gàlvez
Introductori

FOVENDA SACRA LITURGIA

Mn. Farnés

Amb aquest nom, ***Fovenda Sacra Liturgia,*** l'Institut Superior de Litúrgia, el Centre de Pastoral Litúrgica i l'Institut de Teologia Espiritual de Barcelona lliuraren la Miscel·lània en honor del Dr. Pere Farnés i Scherer, amb motiu del cinquantè aniversari de la seva ordenació presbiteral i dels seus setanta-cinc anys d'edat.

L'acte se celebrà el proppassat 20 de març a la sala St. Jordi del nostre Seminari .Aquest esdeveniment, que certament pel Dr. Farnés esdevingué un gran Jubileu, aplegà molts col·legues i col·laboradors d'aquesta miscel·lània i amics del Dr. Farnés.

Mn. Pere Montagut, sotsdirector de l'Institut de Teologia Espiritual de Barcelona, llegí un gran llistat de noms dels nombrosos amics que no es pogueren fer presents però que volgueren adherir-se també a aquesta memòria i celebració. Noms entre els quals destaquen: el Sr. Cardenal Arquebisbe de Barcelona, Ricard M Carles; el president de la Conferència Episcopal Espanyola, el Sr. Cardenal Arquebisbe de Madrid, Antonio Mª Rouco; el prefecte de la Congregació de Culte Diví i Disciplina dels Sagraments, el Sr. Cardenal Medina Estévez; el Sr. Cardenal Virgilio Noè; el Sr. Cardenal López Rodríguez; i d'altres cardenals, arquebisbes i bisbes amb els quals el Dr. Farnés ha mantingut una relació amical durant aquests anys de col·laboració diversa amb diferents episcopats del món.

El lliurament de la Miscel·lània el presidí Mons. Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona, el qual feu "ofertori" d'aquest treball editat pel CPL (Centre Pastoral Litúrgic), i que recull 34 articles de temàtica relacionada amb els diferents camps de la Teologia Litúrgica i Espiritual, que durant aquests darrers cinquanta anys han anat conreant el Dr. Farnés. L'Institut Superior de Litúrgia, l'Institut de Teologia Espiritual, les revistes *"Phase"* i *"Liturgia y Espiritualidad"* i els membres de l'Associació Espanyola de professors de Litúrgia han estat qui han donat vida i forma a aquest "ofertori" que vol ser *"l'inici d'una processó d'ofrenes"*(les pàgines que li són dedicades), "perquè assumeixi l'amistat" de tantes persones que han col·laborat amb aquesta edició, i d'altres que malauradament no ho han pogut fer per la impossibilitat de publicar tots els articles en una única edició, de tants liturgistes i professors amb qui Mn. Farnés té relació acadèmica. Per aquest impediment, la Miscel·lània ha estat reduïda a un *"àmbit més proper i acadèmic"*.

A l'acte de lliurament intervingueren també el Dr. José Aldazábal i el Dr. Joan Bellavista. El pare Aldazábal presentà el contingut de la Miscel·lània, les 34 col·laboracions dividides en les sis següents temàtiques: **Història i reforma, Teologia litúrgica, Eucaristia, Litúrgia de les Hores, Any litúrgic i Espiritualitat**; un total de 532 pàgines que fomenten aquestes dues branques de la teologia. fent resposta a la necessitat de l'educació litúrgica De la Constitució Sacrosanctum Concilium del Concili Vaticà II S'ha estret el títol per aquesta miscel·lània.

El professor Bellavista traçà el perfil acadèmic del Dr. Farnés: un breu recorregut per la seva vida sense deixar d'apreciar el seu ministeri pastoral a Barcelona i el seu llarg magisteri arreu del món.

En finalitzar les al·locucions de Mons. Tena, del Dr. Aldazábal i del Dr. Bellavista; Mn Farnés adreçà unes paraules d'agraïment, però que per manca de temps s'hagué d'escurçar en el seu parlament. Amb gran encert publicarà, en una de les revistes que ell dirigeix, aquest parlament seu com a agraïment a l'assistència de tant nombrós grup de persones que volgueren fer-li costat aquell dia.

El nostre Seminari també s'adhereix a aquest homenatge al Dr. Farnés, que durant molts anys ha estat mestre de moltes promocions de preveres que s'han beneficiat del seu coneixement i de la seva amistat, fomentant en ells, i en nosaltres, les futures generacions, l'esperit litúrgic, que és font i cimal de tota vida cristiana. *Ad multos annos* Mn. Farnés!!!

Israel Gàlvez
Introductori

Del 24 al 28 de Juliol
convivència a Benasc
(Pirineo Aragonés)